

Povestea magului călător în stele

Mihai Eminescu

În vremi de mult trecute, când stelele din ceruri
Erau copile albe cu părul blond și des
Și coborând pe rază țara lor de misteruri
În marea cea albastră se cufundau ades;
Când basmele iubite erau înc' adevăruri,
Când gândul era pază de vis și de eres,
Era pe lumea asta o mândră împărătie
Ce - avea popoare mândre, mândre cetăți o mie.

Domnea în ea atuncea un împărat prea mare,
Bătrân, cu ani o sută pe fruntea lui de nea
Și mâna lui zbârcită, uscată însă, tare,
A țărilor lungi frâuri puternic le ținea.
Și țările înflorite și întunecata mare
La glasul lui puternic gigantic se mișca.
Dar nu se miră lumea de brațu-i ce supune,
Ci de a lui adâncă și dreaptă înțelepciune.

În sala cu muri netezi de-o marmoră de ceară,
Pe jos covoare mândre, cu stâlpi de aur blond,
Cu arcuri ce-și ridică boltirea temerară,
Cu stele, ca flori roșii pe - albastrul ei plafon,
Cu arbori ce din iarnă fac blândă primăvară
Și întind umbre cu miros pe-a sălii întins rond,
Acolo sta împăratul... - boierii lui de sfat -
Pe tronu-i de - aur roșu sta mut și nemîșcat.

Ca aripi de lebede mari, albe, undoioase,
Pletele argintoase pe umerii-i cădea
Și barba lui cea lungă pe piept îi cădea deasă,
Dar ochii, stele negre, întunecați sclipea;
Sprâncenele-i bătrâne se întunecau stufoase,
În mâna sceptru de - aur, povara lui cea grea,
Pe fruntea lui cea ninsă de aur diadem -
Părea c'așteaptă-a morții întunecos problem.

Boierii dimprejură-i pe scaune de - onoare
Păreau că-s zile stinse pierdute în trecut,
Cu fețele lor palizi ca raza cea de soare,
Cărunți, cu bărbi albe pe pieptul cel tăcut;
Pe frunți ce grămădise a anilor ninsoare,
Pe umerii lor vremea cu pași mari a trecut.
Ca zilele alb stinse, ei din trecutul lor

POEZII ONLINE

Priveau la acel soare ce li-a lucit cu dor.

De-odată împăratul din tronul lui se scoală
Ca regele pustiei din stâncă de granit;
În curte oastea sună cântarea triumfală.
Poporul o aude mișcându-se înmiit.
Din muri, din stâlpii netezi, stîndardele de fală
Desfășurate tremur la zgomotul ivit.
Lui glasul îi tremură... dar răspicat și bland
Vorbe mărgăritare le înșiră tremurând.

„Vremea pe ai mei umeri s'a grămadit bătrână.
Din oase și din vine a stors a vieții suc
Și slabă și uscată e împărăteasca-mi mâna.
Brad învechit prin stânci pe tronu-mi mă usuc,
Curând va întinde moartea mantaua ei cea brună
Pe mine... și suflarea-mi aripile-i o duc.
Cu rece – agheasmă moartea fruntea mea o sfîrșește
Și inima-mi bătrână bătăile-și rărește.

„Și sufletu-mi până n'a întins umflatele-i aripe
Spre-a stelelor imperiu întins ca și un cort,
Înainte până corpu-mi să cadă în risipe,
Înainte de-a se rupe a vieții mele tort,
Rog cerul să înmulțească hotarnicele clipe,
S'urnesc pe umeri tineri imperiul ce-l port-
Pe-a fiului meu umeri voi pune până trăiesc
Imperiul gigantic, purpuru-împărătesc.

„Dar viața are multe alunecușuri rele,
Prea îmbie pe oricine cu chipul ei cel drag
Și frâurile lumii să i se pară grele,
Din mâni el să le scape la al domniei prag;
Căci zilele – unui rege primejdii au în ele –
El poate să aleagă-a plăcerilor şirag
Ș'atunci devine umbră – pe mâna de mișei
Cad frâiele și dânsii duc lumea cum vor ei.

„Înainte de a pune pe brunele lui plete
Coroana mea de aur, – eu voi ca să-l încerc.
Nu voi ca să se lase plăcerilor şirete
Ce strâng în lanț de roze a cugetării cerc;
Nu voi ca lumea asta cu visuri să-l îmbete,
Căci cei mai mulți din oameni după nimic alerg –
Să vadă 'n cartea lumii un înțeles deschis,
Căci altfel viața-i umbră și zilele sunt vis.

„De aceea înainte de-a morți-mi săntă oră

POEZII ONLINE

V'am adunat, pe-al vietii-mi mintos areopag.
De-acolo de-unde râuri spumoase se coboară
În umbra întunecoasă a codrilor de fag,
Pe muntele gigantic ce fruntea și-o strecoară
Prin nori până la soare-trăiește - un bătrân mag.
Când încă eram Tânăr el tot bătrân era:
Al vremilor curs vecinic nu-l poate turbura.

„În fruntea lui e strânsă un ev de înțelepciune,
Viața lumii toate în minte-i a încăput.
Trecutul... viitorul, el poate-a și le spune;
Bătrânu-i ca și vremea cea fără de început
Și soarele din ceruri la glasu-i se supune,
Al astrilor mers vecinic urmează ochiu-i mut.
De aceea voi ca dânsul pe fiul meu să învețe
Cari cărări a vietii-s deșarte, cari mărețe.

„Dar el din a lui munte în veci nu se coboară,
Căci nu vrea ca să piardă din ochi a lumii căi,
Ca nu cumva măsura, cu care el măsoară
În lipsa-i să se schimbe... și el, întors din văi,
Silit ca să înceapă din începutu-i iar
Să nu poată s'opreasca gândirea celor răi.
Și cine - enigma vieții voiește s'o descuie
Acela acel munte pe jos trebuie să-l suie”.

Cu buclele lui negre, ce mândre strălucite!
Cu fața lui cea trasă, ce dureros de pal!
Cu ochii mari ce-și primblă privirile-i unite,
C' o frunte 'n bucle-și pierde puternicu-i oval -
Astfel feciorul Tânăr pe cugetu-i (țintit e)
Stă rezemat de pragul auritului portal:
A tatălui său vorbă aude și se încuină -
Un semn că se supune măsurii ce-o destina.

S'apropie cu pasuri modeste, line, rare
Și umil îngenunche pe treapta de la tron:
„Pe mâine, pe când noaptea v'aprinde blându-i soare,
Când clopotul va plângе cu-al serei dulce ton,
Atunci eu mă voi duce, pe calul pag călare,
M'oi duce până la poala a muntelui Pion
Ş'apoi pe jos de-acolo eu muntele - am să sui
Ca gândurilor mele aripi să le pui.

„Aripi, ca să știe ce e deșertăciunea:
Să treacă ale lumii curs mizer și meschin,
Ca pasul vietii-mi toate să-l ducă înțelepciunea,
Ca sigur să calc calea vieții cea de spini,

POEZII ONLINE

Ca tot ce eu voi face să fie fapte bune,
Să n'ascult decât glasu - adevărului senin;
Și sarcina vieți-mi să-mi fie cât de grea,
Voi și s'urmez, părinte, cu râvnă calea ta".